

Itinerari de mirades

Còmic

Cuaderno de viaje

Craig Thompson
Astiberri. Bilbao, 2006

Josep Gálvez

El títol d'aquest llibre parla molt clar sobre el que ofereix el seu contingut: un seguit d'il·lustracions sobre un viatge. En aquest cas es tracta del que va fer l'historietista nord-americà Craig Thompson pel Marroc, França i Barcelona a la primavera del 2004, amb ocasió de la promoció de la seva obra anterior, *Blankets*, editada en català també per Astiberri.

És un recull, ordenat cronològicament, de les observacions captades de la realitat per la mirada inquieta i encertada de l'autor, que són traslladades per la seva mà directament, sense intermediació fotogràfica, al seu quadern de notes gràfiques. D'aquesta manera, el viatger, com si fos un nou Círonet, deixa com a guia de la memòria un rastre d'instants del seu itinerari.

La facilitat per dibuixar, tot i patir artrosi, li permet fer uns apunts del natural rics en detalls descriptius de les diferents escenes que vol reflectir; de les quals sap transmetre l'atmosfera de les relacions humanes. Però al fer-ho no només recull el que els seus ulls veuen, sinó que també reflecteix com el veuen en un intercanvi directe que també expressa molt de l'observador que és.

Ens apropem a poc a poc a la figura d'un ianqui fràgil

amb abundants tocs adolescents i una mica extraviat al bell mig de realitats que contempla des de l'exterior, tot i que el dibuix funciona com un canal de comunicació sempre obert. Potser per això les barreres desapareixen i l'entusiasme aflora

quan l'autor es troba amb d'altres historietistes (Blutch, Trondheim, Berberian, Mike Allred i Charles Burns) que aporten interessants *cameos* a l'obra.

La part final de llibre coincideix amb la seva estada a Barcelona, convidat pel

Saló del Còmic, que no li mereix precisament una alta valoració. La visió de la ciutat, potser per la interferència d'una afortunada relació sentimental, no aprofundeix gaire més enllà de la perspectiva del turista enlluernat per l'obra de Gaudí.

Aires de paisatge literari anglocatalà

Infantil i juvenil

La nena nova

Marcy Rudo
Traducció d'Aurora Ballester
Il·lustració de Carme Solé Vendrell
Editorial Bambú. Barcelona, 2006
A partir de 12 anys

Andreu Sotorra
www.andreusotorra.com

Malgrat que l'editorial ha catalogat la novel·la com a referent del *bullying*, un es resisteix a veure-hi aquesta intenció per part de l'autora. *La nena nova* té virtuts estrictament literàries: una escriptura àgil i neta; una dosificació dels moments de tensió; una mesurada però constant informació de matèries com ara la música i l'astronàutica; una bona trama de relacions personals; una bona manera de resoldre els conflictes deixant la solució a les mans dels protagonistes, i un bon perfil d'aquests, que evolucionen segons les circumstàncies. A més, *La nena nova* té, de rerefons, un aire de pel·lícula de cine americà, i no és un retret, ben al contrari.

No és estrany que sigui així, perquè la seva autora, Marcy Rudo, nascuda a Baltimore, va començar a fer d'editora a Nova York, on residia. Als anys 80 va des-

cobrir Barcelona i s'hi va quedar. Les seves trajectòries editorials l'ha portada a dirigir el segell Minotauro. Aquesta novel·la és, doncs, el seu vessant literari adreçat als joves. I acontenta constatar que té tots els aires de paisatge literari anglocatalà, és a dir, la tradició de l'origen fusionada amb el tarannà del lloc d'acollida.

Per això deia que em resistia a admetre que és una novel·la que tracti del *bullying*. Un referent massa de moda, que la novel·la no es mereix i que valdria més deixar per a les propostes pensades per a llegir i oblidar. No és el cas de *La nena nova*, que deixa un bon regust del seu personatge, una criatura que es veu obligada a canviar cada dos per tres d'escola i que supleix les seves llacunes d'adaptació amb històries familiars que poden semblar fantasies però que són el recurs perquè la novel·la prengui un tomb, positiu i de maduresa, a més de servir d'escarment als que l'havien prejutjat.

Marcy Rudo deixa en aquesta novel·la una declaració de principis de com és possible fer literatura realista per a joves sense caure ni en el llibre d'autoajuda ni en la feble aventura de la reproducció del dietari virtual dels adolescents.

Aquell llunyà paradís

Oriol Vergés. Baula. Barcelona, 2006. A partir de 14 anys

Una adolescent de 18 anys passa un estiu a Mallorca en què ha trobat la llibertat que tant havia esperat. Però l'amor que s'hi posa pel mig és cosa de dos i la línia que separa el paradís de l'infern, massa fina. Una nova obra del veterà Oriol Vergés.

Julieta, Romeo i els ratolins

Mariasun Landa
Traducció de Josep Franco. Il·lustracions de Marie Nigot. Bromera Alzira, 2006. A partir de 8 anys

L'autora basca fa també una aproximació a la línia entre l'infern i el paradís amb un recull que tracta qüestions realistes com ara la feblesa i els dubtes dels humans.

Les set cases del Buti

Josep Gòrriz. Il·lustracions de Marta Balaguer. Bambú - Casals Barcelona, 2006. A partir de 9 anys

El Buti és un terrier panxaccontent. Després de tastar una botifarra molt estranya, però boníssima, només espera que l'abandonin i que pugui campar per on vulgui i guanyar-se la vida assaltant.

Els 'looney tunes' de la política

Freakando

Els polítics

A qualsevol hora, en qualsevol canal
Carles Santamaria

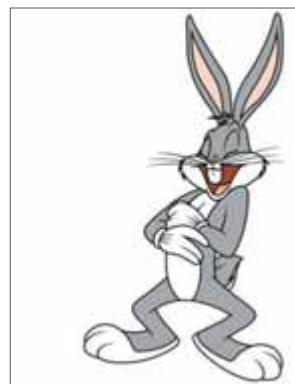
Fem un exercici d'imaginació. No es tracta de fer la declaració de la renda, ni de buscar excuses per escapar-se del dinar a casa dels cunyats. Cal amenitzar la nova etapa política de l'entesa tripartida davant l'amenaça que Montilla aconseguirà adormir fins les granotes amb la seva gràcia per explicar acudits i el seu verb indòmit.

Tanquem els ulls i pensem en els nostres líders com a personatges de dibuixos animats. Montilla és el

veritable Bugs Bunny, el conill de la sort, sempre amb la pastanaga a punt per aconseguir el que calgui. El seu gran oponent, Artur Mas, és l'ànec Lucas, que no fares més que sortir escaldat dels seus enfrontaments amb l'impertorbable rosegador. Només cal recordar aquella memorable escena dels dibuixos en què Bugs i Lucas estan amenaçats per l'escoqueta d'un caçador sense gaires llums. Cada animal intenta convèncer-lo que és el temps de cacera del seu antagonista. I així, comencen a cridar: temporada de conills, temporada d'ànecs, de conills, d'ànecs..., fins que sent el boom del tret i el pobre Lucas queda socarri-madet. Semblava que l'ànec tenia les de guanyar; però no.

Posats a imaginar, Carod seria el gall Claudi, que donaria lliçons de catalanisme social amb el pit ben inflat al galliner parlamentari, mentre Saura és tan llest com el Correcamins, sempre un pas endavant respecte als seus perseguidors. El felí Piqué faria de gat Silvestre, que

sempre es queda amb les ganes de menjar-se el canari i només rep bastonades de l'àvia Zaplana que escolta la COPE. I el ciutadà Rivera podria ser el dimoni de Tasmània, disposat a fer-la ben grossa a la mínima ocasió. El curs polític tot just s'ha encetat. Això no és tot, amics!